

Missiler på afveje

Lige så bekymrede og chokerede vestlige medier og politikere var, da det stod klart, at Donald Trump var valgt til USA's præsident, lige så lettede og begejstrede er de nu: Tænk, Trump mente slet ikke al sin snak om fred og afspænding alvorligt! Han vil ikke være slyngkammerat med Putin! Han har demonstreret USA's magt som verdenspolitibetjent! Trump har angrebet Syrien! Danske politikere har lagt tonen helt om: Trump er ikke længere en vittighed, en tumpe, en landsbytosse, en kvindehader, men en statsmand, en helt, en dreven politiker, der forstår at sætte magt bag sine forhandlingsudspil. Den danske statsminister formelig spytter blod: Endelig er der udsigt til en rask lille krig. Og russerne og kineserne kan ingenting gøre, men må bare se på og skumle i stilhed, fortæller dagbladenes kommentatorer os.

Jeg har før skrevet om Donald Trump på denne plads; emnet er åbenbart udtømmeligt.

Anledningen er selvfølgelig det amerikanske missilangreb på Syrien for et par uger siden.

Arbejderen har bragt min udtalelse desangående, men der er mere at sige om den sag, end der kan stå i en kort udtalelse.

Den angivelige anledning til missilangrebet er der ikke grund til at ofre mange ord på. Ingen har kunnet forklare, hvad den syriske regering har villet opnå med et gasangreb på nogle få hundrede mennesker i en betydningsløs by efter at have holdt sig i skindet i måneder eller år – hvis der da overhovedet har været fortilfælde, for de episoder, man har givet regeringen skylden for, er altid blevet benægtet, lige så vel som dette er. Modsat hvad der påstås, har der aldrig været beviser, og faktisk giver det meget lidt mening. Derimod giver det god mening, hvis de terrorbander, der smykker sig med oprørernavn, sammen med sig selv og deres våben har skjult kemisk ammunition blandt den civilbefolkning, de holder som gidsler, med bevidst tanke på, at et uundgåeligt regeringsangreb ville udløse en tragedie som den, vi lige har set, og give mulighed for at anklage den syriske stat for krigsforbrydelser.

Men det er værre endnu: Den amerikanske provokation – for det er, hvad det er – er en direkte hjælp til Islamisk Stat, der er trængt i sin hovedby Raqqa, ikke mindst af den syriske hær, men nu har fået pusterum til nye fremstød – præcis som tilfældet var med det "uheld", der sidste år kostede 70 syriske soldater på selve frontlinjen livet. USA – og ikke mindst Trump – taler om at bekæmpe Islamisk Stat. Men handlingerne på slagmarken peger i en anden retning.

Hvis USA – og Danmark såvel som de øvrige følgagtige lande i "den vestlige verden" – mente deres snak om at bekæmpe IS og terrorisme alvorligt, ville missilerne ikke have været rettet mod den syriske stat, som mere end nogen anden er offer for terrorisme og bidrager mere end nogen anden til at bekæmpe den. De lande, der nu taler om at "straffe" Syrien, ville i stedet have bidraget til at udbedre de skader, de har forvoldt. Og de ville have indstillet deres støtte til terrorbanderne, hvilke navne de end smykker sig med.

Men selvfølgelig mener de ikke deres snak alvorligt. Det har den amerikanske præsident lige demonstreret.